Ч. 69. Неділя 9 цьвітня (27 марта) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Розписане виборів до парляменту. — Справи спільні. — З Марокка.

Нинїшна Wiener Ztg. містить оповіщене мінїстерства справ внутрішних о реченци виборів до палати послів. У всїх краях Австриї крім Галичини і Дальматиї головні вибори відбудуть ся дня 13 червня, вибори тіснїйші дня 20 червня, в Дальматиї відбудуть ся від 13 до 27 червня, в Галичинї західній головні вибори відбудуть ся дня 13 червня, тіснїйші 21 червня, треті вибори тіснїйші дня 28 червня, а конечні ще тіснїйші дня 3 липня. В Галичинї всхідній головні вибори відбудуть ся 19 червня, другі вибори 26 червня, а тіснїйші дня 3 і дня 6 липня.

Рада державна мала би зібрати ся в половині липня.

Угорске правительство бажає вихіснувати безпарляментарну добу Австриї, щоби здобути собі окремість в армії. Тепер ґр. Кін запопадливо заходить ся, щоби до двох місяцїв, коли австрийскі народи будуть заняті виборчим рухом перевести в угорскім соймі новий войсковий закон.

Другий раз вже вибирає ся він до Відня, щоби осягнути згоду Монарха на ті три точки:

Угорске правительство має одержати вступну санкцию на внесене предложень войскових в соймі що до дворічної служби і підвисшеня контингенту новобранцїв.

Угорске правительство одержить повну власть внести рівночасно уложений в порозуміню з мінїстром війни начерк нового войскового поступованя карного, котрий вводить в краях угор. Корони у всїх полках мадярску мову для всїх случаїв карного поступованя.

Містять ся там вправдї деякі обмеженя, однак в дїйстности мають войскове судівництво в руках мадярскі офіцири, коли тимчасом 90% вояків в угорских полках належать до немадярских народностий. Австрийске правительство має бути зобовязане по ухваленю тих законів в угорскім соймі увести їх в Австриї при помочи § 14.

Рада спільних мінїстрів, котра мала би небавом відбути ся, повинна довести до згоди на домаганя між спільним угорским і австрийским мінїстерством. А що мінїстер війни вже згодив ся на ті начерки законів, отже ґр. Кін числить також на згоду ґр. Палявічінї'ого і бар. Бурияна, обох мадярскої народности.

Важні вісти надходять з Парижа. В Марокко лютить ся знов революция. Султан Мулей Гафід не зможе імовірно удержати ся. В Февї грозить Европейцям небезпечність і чим раз упертїйше ходять поголоски, що Франция буде мусїла вислати велику войскову виправу до Марокка.

Особливша обставина надає тим вістям ще окрему закраску. Іменно случай хотїв, що заколоти в Марокку розпочали ся з хвилею повороту до кабінету Делькассого, того самого, котрий свого часу загнав Францию з причини Марокка в такі клопоти, що трохи не прийшло до війни з Німеччиною.

Тепер Франция, як з Парижа доносять, готова подати Муляй Гафідови поміч. Коли би він сам не умів собі дати ради з ворохобниками, одержить від републики підмогу, аби султаньска повага не потерпіла. На марокканьскі води мають поплисти францускі воєнні кораблї, а полковник Маиєн, комендант марокканьского войска, має постарати ся, аби удержати получене Танджеру з Февом.

О дальшім ходї справи рішить в значній мірі становище Німеччини. Треба сумнївати ся, аби Франция схотїла знов Німеччину дразнити, за що ручить зручність і повага францускdocumentого амбасадора в Берлинї, Камбана.

З Парижа доносять в тій справі: Ситуация в Марокку стає чим раз поважнїйша. Султан Муляй Гафід не зможе, після всякої імо-

---

4)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойлє.

(Дальше).

Поведено мене знов по сходах на гору і знов до тої самої салї, в котрій той кровавий суд відбував свої засїданя.

Коли я увійшов, судиї дивно якось не звертали на мене уваги, але їх погляди обернули ся на одного з них. Був то стрункий молодець, смаглявий на лици; стояв перед ними і щось їм толкував. Дрожав із зворушеня і складав благаючо руки.

— Не можете! Не вільно вам! — кричав.
— Прошу трибунал о відкликанє своєї ухвали.

— Стань на боцї, брате — сказав старий, що проводив. — Річ постановлена, а тепер маємо судити слїдуючу.

— На милість Бога, будьте милосердні! — просив молодець.

— Ми були вже милосердні — відповів старий. — Смерть була би найлагіднїйшою карою за такий злочин. Будь відважний і позволь справедливости іти своєю дорогою.

З диким болем упав молодець на крісло.

Однако я не мав часу роздумувати над причиною жалю молодця, бо одинацятьох єго товаришів обернуло вже на мене свої строгі очи. Вибила моя послїдна година.

— Чи ви полковник Жерар? — дав ся чути страшний голос старого.

— Я.

— Ад'ютант розбійника, котрий називає ся ґенералом Сіше, а котрий знов заступає того архирозбишаку Бонапартого?

Я вже мав єму сказати, що є архидрабом і архибрехуном, але, панове, суть в житю чоловіка хвилї, в котрих треба боронити ся і суть знов такі, в котрих треба сидїти тихо як миш в дїрі.

Отже я лиш коротко відповів.

— Я честний вояк, слухав видаваних менї приказів і виповнював свої обовязки.

Старому ударила кров до голови, а очи засьвітили як два розжарені углї.

— Ви злодії і розбишаки, один як другий! — крикнув. — Чого тут хочете?? Ви Французи. Длячого не сидите у Франциї? Чи ми вас може просили, аби ви прийшли до Венециї? Яким правом сидите тут? Де наші образи? Де ті конї з св. Марка? Хто ви, ви, що крадете скарби зібрані нашими предками за тілько столїть? Ми були могучими містом вже тодї, як Франция була ще пустинею. Ви, занита, криклива, груба голото салдатска, знищили дїла штуки наших сьвятих і героїв! Що маєте сказати на то?

Панове, страшний справдї був той старий. Борода наїжила ся єму зі скажености, а викидав із себе ті короткі реченя як пес, що чує перед собою грізного ворога.

Я хотїв єму сказати, що єго образи знаменито переховані в Парижи і кривда їм не дїє ся, що єго конї не варті, аби робити о них тілько крику, що може ще бачити героїв — про сьвятих не хотїв я вже згадувати — не говорячи вже о єго славних предках, але... на що було би ся то придало.

Розмовляти з ним о тім всїм, значило би стілько, що оповідати кретови о житю над землею. Отже я лиш здвигнув раменами і не відповів нїчого.

— Увязнений зовсїм не оправдує ся — сказав один із замаскованих судиїв.

— Чи заки засуд буде виданий, просить ще хто о голос? — спитав старий і розглянув ся довкола.

— Одно лиш хотїв я замітити, екселенциє — відозвав ся хтось. — На жаль буду мусїв отворити на нову рану — одного з братів, але прошу увгляднити, що в сїм случаю з тим офіцером кара для приміру і то строга повинна бути в цїлій своїй безвзглядности примінена.

— Я вже думав о тім — відповів старий. — Брате, коли тебе трибунал в чім обидив, то з другої сторони дасть того далеко йдучу сатисфакцию.

Молодий чоловік, котрий в часї мого приходу до салї представляв щось своїм товаришам, зірвав ся з місця.

— Не можу того стерпіти — крикнув. — Ваша екселенция мусить менї вибачити. Суд може відбути ся і без моєї присутности. Я хорий, відходжу від розуму!

вірности удержати ся на престолї. Коли би удало ся в мирній дорозї усунути его, а султаньску власть віддати его братови, тодї цїлий заколот мав би лиш місцеву закраску. Коли би однак заколот прибрав розміри війни, тодї грозить небезпечність чужинцям живучим не лише в глубинї Марокка, але й в Фезї. Утїкати мусїли би, особливо Французи за альжирску границю. Франция мусїла би тодї піднятьи войскову виправу получену з великими трудами і коштами. Перед тим же мусїла би розпочати дипльоматичні переговори з сумнївним успіхом. Після бо договору в Альжесірас, який обовязує до кінця с. р., вільно Франциї полагоджувати свобідно лиш поліцийні справи. Войскова виправа не може бути підняти без згоди держав підписаних на договорі. Як вказують заходи францускої дипльоматиї, хоче Франция як найскорше ту згоду дістати. Вчера відбула ся рада міністрів, в котрій взяв участь амбасадор з Берлина п. Камбон. Та присутність п. Камбона викликала ріжні здогади.

В дипльоматичних кругах уважають полагоджене в Марокку критичним зі взгляду на вибух явного спору між Франциєю а Ішпаниєю.

В сїм роцї кінчить ся реченець договору в Альжесірас, заключеного в р. 1906. Крім того є між Франциєю а Ішпаниєю тайний договір, що мав би війти в житє на случай, коли би Марокко утратило свою самостійність. Отже коли Франция держить ся точно постанов договору в Альжесірас, пре Ішпанїя до приміненя тайного договору.

Здасть ся, що марокканьска справа відограла ролю в послїдній кабінетній кризї в Ішпанії.

„Temps“ доносить, що францускии комендант Мото має намір удати ся до Райсульсього з просьбою, аби підпер Муляй Гафіда.

Новинки.

Львів, 8 цьвітня 1911.

— **Є. В. Цїсар** призволив, щоби директорови державної академічної (рускої) гімназиї у Львові радникови правительства Едвардови Харкевичеви, при нагоді перенесеня его на власну просьбу в постійний стан спочинку, висказано Найвисше признане.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский виїхав в справах урядових зі Львова до Відня.

— **Перенесеия.** П. Намістник переніс комісаря повітового, Чеслава Жулкевича зі Львова до Підгаєць, а конципіста Намістництва Стан. Товарницкого з Підгаєць до Львова.

— **Зима в цьвітни.** По кількох теплих днях, що заповідали вже вчасну весну і викликали загальну радість не лиш хлїборобів, але тих, що по містах мусять платити грубі гроші за стіии і дерево, настала зима і хоч у нас ще досить легко, то все таки в инших краях досить остра, з чого можна вносити, що не так борзо нас попустить ся. Підчас коли у нас в послїдних днях мороз доходив лиш до 2 степенїв, то в Берлинї і цїлій північній Нїмеччинї було аж 9 степ. морозу і через цїлий день в четвер падав густий сніг. — В Кельнї і цїлій надреньскій провінциї було 8 степ. морозу.

В полудневих сторонах надреньскої провінциї мороз наробив в садах величезної шкоди, бо дерева мігдалові, морелї і бресквинї були вже в повнім розцьвітї а мороз їх зовсїм знищив. Так само й в цїлій Швайцариї навіть і в полудневих сторонах упав великий сніг і настала студінь а морови наробили в садах величезної шкоди. В декотрих місцевостях сніг верствою на 30 центиметрів грубою вкрив землю. — Подібно сумні вісти надходять і з Угорщини, де морови і снїги наробили величезної шкоди. З Міскольча доносять, що морови знищили там всї виноградники.

Минулий четвер був в Льондонї найстуденїйшим днем з цїлої сегорічної зими. Того дня падав там так густий сніг, що на кілька кроків перед собою не можна було нїчого видїти. Та й в цїлій Англії упали великі снїги, а морови наробили величезної шкоди в полях, садах і огородах.

— **Дрібні вісти.** Золочівскі українські товариства устроюють завтра в недїлю ювилейний концерт в честь Шевченка. Дохід призначений на добродїйні цїли. — Громадяни в Космачи будують „Народний Дім“, в котрім буде містити ся читальня „Просьвіти“, рочдельска крамниця і кружок „Сїльского Господаря“, а що їм забракло гроший, просять о поміч. Жертви просять присилати на руки п. Івана Яблоньского, голови читальнї „Просьвіти“ в Космачи, почта в місци. — Відділ польского товариства шкіл висших в Перемишли заявив ся против шкільних мундурів. — Щезла без слїду служниця Йосифа Спіля. — В рафінериї спірітусу на Богданівцї придержано пару коний з возом від вапна. Властитель коний і воза до нинї по них не зголосив ся. — В Стрию арештовано Германа Влайберга, властителя торговлї полудневих товарів, підозріного о фальшиву криду. — Збанкротували: Песель Цайзель, торговля блаватних товарів в Камінцї струм., Г. А. Квятковский, торговля шкільних приборів в Нов. Санчи і Ліпа Братшпіс, торговля блаватних товарів в Роздолї.

— **Тверда натура тяжко покалїченого.** Віденьскі ґазети розповідають про таку пригоду: На двірци Північно-західної зелїзницї попав ся 37-лїтний робітник маґазиновий Матій Вегнода правою рукою і правою ногою під колеса машини. Анї не писнувши, підняв ся тяжко по-

---

Вимахував руками у воздусї, а відтак вибіг з салї.

Нехай іде! Нехай іде! — сказав президент. — То справдї більше, як можна вимагати від чоловіка з крови і костий, аби полишив ся в тім домі. Однак то справедливий Венециянин, а коли перший біль втихомирить ся, пересьвідчить ся, що дійстио инакше не могло бути.

В часї тої пригоди забуто на мене, а хоч, панове, не люблю, аби на мене не звертано уваги, був би я волїв тодї, аби вовсїм про мене забули. Але зараз поглянув на мене старий президент, як тигр на свою добичу.

— Заплатите нам за всьо, бо инакше бути не може — відозвав ся. — Ви, зайшлий сюди авантурник і чужинець, осьмілили ся піднести очи з любовію на внучку дожи з Венециї, а та внучка була вже заручена зі спадкоємцем славного роду Морезаниїх. Хто такою ласкою тїшить ся, мусить за то відповідно відпокутовати.

— Кара не може бути висшою від тої ласки — відповів я.

— Поговоримо з собою, коли відбудете часть своєї кари. Може тодї будете говорити менше гордо — сказав старий. — Маттео, відведи того вязня до деревляної келїї. Нинї понедїлок. Не дістане нї їсти нї пити, а в середу приведеш его перед нас. Постановимо тодї, якою смертию має умерти.

Не був то надто милий вигляд, а однако та проволока видавала ся менї ласкою. За всьо можна бути вдячним, коли злочинець здержує свій смертоносний удар. Витягнув мене з салї і по сходах на долину назад до келїї. Двері замкнули ся і я полишив ся сам з моїми думками.

Першим моїм дїлом було порозуміти ся з моїм сусїдом. Я заждав, доки не замовкнуть кроки, відтак відсунув осторожно дві дошки і заглянув до середини. Сьвітло було дуже скупе, так слабе, що я міг ледве доглянути якусь скулену в кутї стать і почути тихий шепіт голосу, котрий так горячо молив ся, як лиш може молити ся хтось в годинї смерти. Дошки мусїли заскрипіти, бо я почув легкий окрик.

— Відваги, друже, відваги! — відозвавсь я. — Ще не всьо стачене! Лиш не падати духом. Стефан Жерар ще живе!

— Стефан! — залунав жіночий голос.

Голос той буде менї все звучати в ушах як наймилїйша музика.

Я скочив крізь отвір і вхопив ту стать в рамена.

— Луциє, моя найдорожша Луциє! — скрикнув я.

Кілька хвиль слова „Луциє!“ і „Стефане!“ були одинокі, які могли ми вимовити, бо вірте менї, панове, в таких хвилях нема що довго розмовляти. Вкінци она почала перша.

— Ох, Стефане, они тебе убють! Яким способом дістав ся ти в їх руки?

— Задля твого листу.

— Я не писала ніякого листу.

— А то прокляті чорти! А ти?

— Також в той самий спосіб.

— Луциє, я не писав ніякого листу.

— Зловили нас обоє на ту саму принаду.

— На моїм житю нїчого менї не зависить, Луциє. Впрочім для мене нема безпосередної небезпечности. Відвели мене просто назад до келїї.

— Ох, Стефане, они убють тебе. Льоренцо о то постарає ся.

— Той старий з сивою бородою?

— Нї, молодий чоловік, той чорнявий. Любив мене і менї здавало ся, що я его люблю, аж остаточно... остаточно дізнала ся, що то значить правдива любов, Стефане.

— Нехай роблять, що хотять, Луциє. Минувшости не заберуть менї. Але що з тобою стане ся?

— Нїчого так дуже великого, Стефане. Хвилевий біль, а відтак всьо мине. Гадають, що то буде пятном, мій любий, але оно буде для мене означати честь, бо одержу его задля тебе.

На її слова аж кров скріпла в моїм жилах. Всї мої пригоди були нїчим в порівнаню з тою страшною гадкою, що як блискавка прошибла мій мозок.

— Луциє! — скрикнув я — скажи менї на милість Бога, що ті посїпаки хотять з тобою зробити? Скажи менї, Луциє, скажи!

— Не скажу тобі Стефане, бо доймило би то тебе сильнїйше, як мене. А однако скажу тобі, аби ти не бояв ся чого гіршого. Президент велїв мене позбавити уха, аби я на все була напятнована за те, що полюбила Француза.

Її ухо! То мале, дороге ушко, котре я тілько разів цїлував! Я діткнув ся рукою тих малих, аксамітних уший, аби впевнити ся, чи они ще цїлі. Лиш по моїм трупі могли дістати ся до неї. Я присяг собі то, скрегочучи зубами, що лиш тодї то статись може, коли мене вже на сьвітї не буде.

— Не сумуй, Стефане. Але мимо того тїшить мене, що ти сумуєш.

— Ті чорти не діткнуть ся тебе!

— Маю ще надію, Стефане. Льоренцо є там.

— Поводив ся тихо, коли мене засуджено, але може, коли мене вже не було, вставив ся за мною.

— Зробив то. Я чув на власні уши.

— В такім случаю може змякчив їх серця.

Я знав, що так не було, але, панове, якже міг я їй то сказати? Міг я то зробити що правда з цїлим спокоєм, бо скоро похопила ся і всьо відгадала своїм жіночим причутєм.

— Не хотїли его вислухати! Не бій ся сказати менї того, любий, довідай бо ся, що я достойна любови вояка. Де тепер Льоренцо?

— Вибіг з салї.

— В такім случаю вийшов зовсїм з будинку.

— Так менї здасть ся.

— Отже полишив мене моїй судьбі. Надходять, Стефане, надходять!

Здалека вже почув я той гидкий відгомін потайних кроків і брязкіт ключів. Чого хотїли? Инших вязнів чей не було, аби їх можна було заволїчи перед трибунал. Могли лиш явити ся по то, аби на моїй любій довершити засуд.

(Дальше буде).

каліченний із землї і хотів на лївій нозї поступити ся дальше, але очевидно вже не міг і упав. З ран лила ся кров. Єго принесли до сиґналової будки і там поклали на софу. Зовсїм спокійним і кріпким голосом попросив він, щоби закликали до него єго брата, котрий занятий також при зелїзници. Коли брат прийшов, він попросив єго, щоби заопікував ся єго четверма дїтьми на случай, як би він умер. Через цїлий той час навіть і тодї, коли руку і ногу обвязували, щоби можна єго відставити до шпиталю, анї не скривив ся анї не писнув. В грізнім станї відвезено єго до шпиталю.

— **З львівского „Сокола“.** В недїлю дня 9. с. м. силами читальнї „Просьвіти“ на жовківскім передмістю в салї „Сокола“, при ул. Руский ч. 20 буде вистава народної драми „Ой не ходи Грицю“. Початок точно о год. 7 вечером. Місця по 1 К 70 сот., 1 К 30 сот., 1 К, стоячі по 60 сот., для учеників і войскових по 50 сот. враз з податком на „Рідну Школу“.

— **Крадежі.** З Рудок наспіла вість до львівскої поліциї, що оногдашної ночи вломили ся там злодії до склепу ювілєра Мойсея Гольцмана і вкрали множество золотих і срібних предметів. Загальна шкода виносить 10.000 корон. — До помешканя п. Л. Тененбавма при ул. Огірковій ч. 4 добули ся оногди вечером злодії і вкрали столове срібло та біжутерії загальної вартости 1350 кор. — Слухачеви полїтехніки п. Клим. Ільницкому вкрадено з помешканя при ул. сьв. Тереси кілька штук ґардероби вартости около 150 кор.

— **Ветеринарийні зарядженя.** Оногди відбула ся конференция президентів рад краєвої культури. Обговорювано ветеринарийні зарядженя і инші, що лежать в інтересї хлїборобства. Кн. В. Чарторийский домагав ся, щоби поліцийно-ветеринарийні аґенди, котрі належать до порученого обсягу дїяльности громад, поручити державним орґанам бодай в околицях, що слїдують із Угорщиною та з Росиєю. Дальше домагав ся помноженя ветеринарийного етату при властях І. інстанциї та помноженя числа контрольних орґанів.

— **Їзда справдї на зломанє карку.** В Кракові на перехрестю двох улиць наїхали на себе два вози так сильно, що один віз селянина Ґолдоня перевернув ся і придушив 40-лїтну Ґолдоньову, так що она карк зломила, а Ґолдоня сильно покалїчило. Підчас тої пригоди переходив улицею урядник Генрих Фляше. Один з возів так єго сильно потрутив, що він упав на землю і так сильно вдарив головою об камінь, що дістав потрясеня мозку.

— **Замість концерту бійка.** З Черновець доносять про таку подію: В четвер мав тут відбути ся концерт п. Франчілльо Кавфман, знаменитої співачки з віденьской опери. Саля наповнила ся по береги, година концерту вже давно минула, а сьпівачки як нема так нема. Нїхто й не показує ся. Коли остаточно публика зачала вже дуже непокоїти ся, сказано їй, що концерт таки зовсїм не відбуде ся, бо співачка зажадала від імпресария, щоби їй виплатив умовлену заплату, а він тимчасом забрав з каси всї гроші і втік. Отже концерт не відбув ся, а поліция зачала шукати за хитрим імпресарием, котрий назизав ся Йосифович.

Але видко, що студенти черновецкі мали більше щастя як поліцийні аґенти, бо вишукали Йосифовича в однім з черновецких каварень і заатакували єго за єго поступованє зі співачкою. Прийшло до великої бійки, в котрій поранено кількох студентів, а кілька осіб мусїла поліция арештувати.

Телеґрами.

Чернівцї 8 цьвітня. Вчера в нїмецкім окрузї загальної куриї відбув ся другий вибір посла до сойму. Голосувало 13.681 виборців. Віцебурмістр Вайзельберґер одержав 5.286 голосів, проф. Келлєр 4.356 а проф. Скедль 4.016. Позаяк нїхто не одержав абсолютної більшости, то тїснїйший вибір відбуде ся 26 с. м. Спокою вчера нїгде не нарушено.

Париж 8 цьвітня. Палата послів приняла 344 голосами против 157 ухвалений вже сенатом проєкт закона о призволеню на будову в 1911 р. двох панцирників.

Париж 8 цьвітня. З Феzу доносять до часописий, що французский консуль поручив мешкаючим там Французам не виходити з домів і не боронити ся підчас рабунку мешкань, щоби не дразнити товпи против Европейців. То доказує, як критичне єсть положенє.

Париж 8 цьвітня. Іспаньский премієр Каналехас заявив мадридскому кореспондентови „Matin-а“, що положенє в Марокку єсть дїйстно поважне. Треба буде може видати надзвичайні зарядженя, не звістно однак, які і коли, доки положенє не єсть докладно знане. Вижидають вістий з Танджера і Парижа.

Париж 8 цьвітня. З Ель Ферроль доносять, що піхота і маринарка відійдуть під командою підполковника в недїлю до Кадиксу з призначенєм до Мелїлї.

Мадрид 8 цьвітня. До „Корр. de Espana“ телеґрафують з Кадиксу, що в тамошнім порті концентрує ся іспаньска ескадра.

Мадрид 8 цьвітня. З Казаблянка телеґрафують, що після чутки прийшло до кровавої борби межи ворохобниками а войсками шерифа.

Цїна збіжа у Львові.

дня 7-го цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·—	до	11·20
Жито	7·—	„	7·20
Овес	8·30	„	8·50
Ячмінь пашний	8·—	„	8·30
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	8·50	„	12·—
Вика	9·50	„	10·—
Бобик	8·—	„	8 30
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	85·—	„	105·—
Конюшина шведска	65·—	„	70·—
Тимотка	45·—	„	55·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні назначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненим чисел мінуконих.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·30, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.